

Nhớ lời Di chúc, theo chân Bác

*T*háng năm ơi, có thể nào quên
Hàng bóng cờ tang thất dải đen
Rủ giữa lòng đau. Ta nhớ mãi
Cuộc đời như ngọn lửa đầu tiên

*T*ôi viết bài thơ mừng thọ Bác
Năm nay vừa tuổi tám mươi tròn
Chắc như thường lệ, Người đi vắng
Để mọi lời ca tặng nước non.

Tôi viết bài thơ cho các con
Mai sau được thấy Bác như còn
Phơ phơ tóc bạc, chòm râu mát
Đôi dép mòn đi, in dấu son.

*X*in nhớ từ đây, nhớ lại ngày
Bác Hồ từ giã cõi Hôm nay
Bảy mươi chín tuổi xuân trong sáng
Vào cuộc trường sinh, nhẹ cánh bay...

Lạ thay, sức mạnh của tâm hồn
Mắt vẫn tươi như suối tận nguồn
Tay nhịp cho đời cao tiếng hát
Trời thu xanh ngát sáng Tuyên ngôn.

Như thế, Người đi... Phút cuối cùng
Nhẹ nhàng, thanh tịnh, rất ung dung
Lời Di chúc gửi, êm bên gối
Quên nỗi mình đau, để nhớ chung.

*B*ác ơi!
Thôi đập rồi chẳng? Một trái tim
Đỏ như sao Hỏa, sáng sao Kim!
Muốn òa nước nở bên em nhỏ
Nước mắt ta đành nuốt, lặng im.

Cứ nghĩ: Hồn thơm đang tái sinh
Ngôi sao ấy lặn, hóa bình minh
Cơn mưa vừa tạnh. Ba Đình nắng
Bác đứng trên kia, vẫy gọi mình.

Súng hãy găm lên, nén xót đau
Hãy lau ráo lệ, ngẩng cao đầu!
Chỉ xin nhớ để lời đêm trước:
Đốt pháo hoa mừng, đến lễ sau⁽¹⁾.

Bác đi... Di chúc giục lòng ta
Cho cả muôn đời một khúc ca
Lẽ sống, niềm tin, mong ước lớn
Và tình thương, ơn nghĩa bao la.

*T*ôi trở về quê Bác, làng Sen
Ơi hoa sen đẹp của bùn đen!
Làng quen như thể quê chung vậy
Mấy dãy ao chua, mảnh đất phèn.

Thăm lại vườn xưa, mái cỏ tranh
Thương hàng râm bụt, luống rau xanh
Ba gian nhà trống, nôm đũa vông
Một chiếc giường tre, chiếu mỏng manh.

Ôi sáng hè vui, Bác trở về
Vẫn không quên lối cũ, tình quê
Bạn xưa, còn nhớ khi câu cá
Nhớ quả cà ngon, nhớ gốc chè...

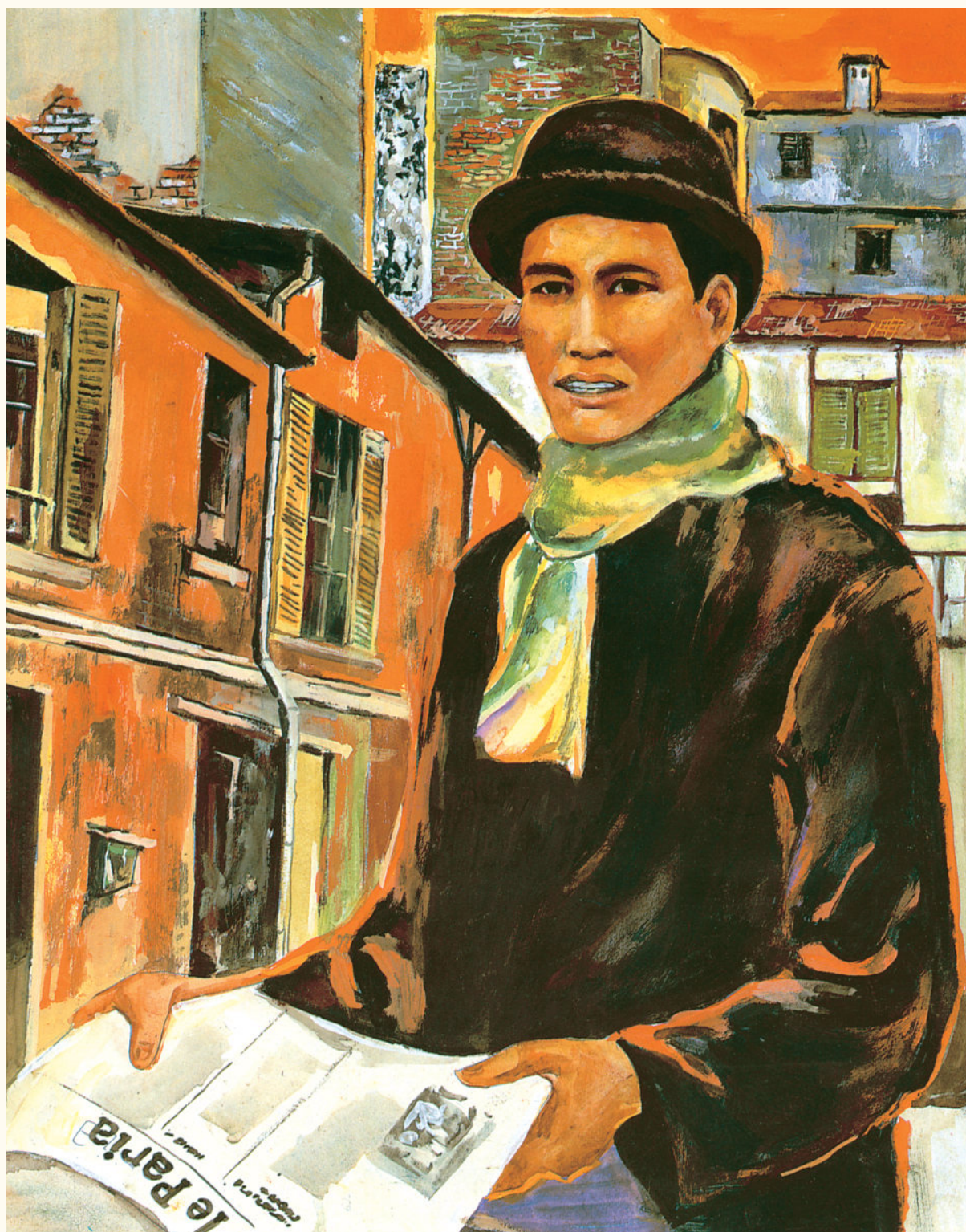
Nhớ những năm nao... Máu Cửa Rào⁽²⁾
Thân yêu hai tiếng gọi “đồng bào”
Phận nghèo, nước mắt, dân nô lệ
Đêm tối, trời mây, chẳng ánh sao.

Đã tắt lâu rồi, lửa nghĩa quân
Phan Đình Phùng đó, Tống Duy Tân
Nguyễn Trung Trực lại Hoàng Hoa Thám
Đầu dám thay đầu, chân nổi chân!

Muôn dặm đường xa, biết đến đâu?
Phan Chu Trinh lạc lối trời Âu
Phan Bội Châu, câu thơ dậy sóng
Bạn cùng ai, đất khách dãi dầu?

Cha đã đi đày, đau nỗi riêng⁽³⁾
Còn nghe tiếng gót nặng dây xiềng...
Mẹ nằm dưới đất, hay chẳng hời
Xin sáng lòng con ngọn lửa thiêng!

Từ đó, Người đi... những bước đầu
Lênh đênh bốn biển, một con tàu
Cuộc đời sóng gió. Trong than bụi
Tay đốt lò, lau chảo, thái rau.

Mở mắt trông quanh, màu sắc mới
Những bờ bến lạ, nước nông sâu
Á, Âu đâu cũng lòng trong đục
Vàng máu chia hai cảnh khổ giàu.

Muôn nỗi đời như ảnh trắng đen
Bâng khuâng đêm lạnh, thức bên đèn
Một hòn gạch nóng nung tâm huyết⁽⁴⁾
Mẫu bánh mì con nuôi chí bền.

Bao nẻo người đi, bước trước sau
Một câu hỏi lớn: Hướng về đâu?
Năm châu thăm thẳm, trời im tiếng
Sách thánh hiền lâu đã nhạt màu.

Găng-đi, quay lại chiếc xa xưa⁽⁵⁾
Dệt tấm lòng nhân dựng gió mưa!
Nghiep lớn, Tôn Văn vừa dựng đó⁽⁶⁾
Trăm năm tay lái vững vàng chưa?

Ôi nhân loại! Địa cầu cháy bỏng
Lò sát sinh ngập máu xương rơi
Lũ đế quốc như bầy quỷ sống
Nướng người ăn, nhảy nhót, reo cười.

Bỗng sấm nổ. Rạng đông⁽⁷⁾ chớp giạt
Hoan hô Cách mạng Tháng Mười Nga!
Tủ sắt ngai vàng quăng xuống đất
Công nông ta làm chủ đời ta.

Xóm thợ Pa-ri nghèo cuối ngõ
Từng bừng gác trọ đón bình minh
Mác – Lê-nin đến... Từng trang đỏ
Chân lí đây rồi, lẽ tử sinh!

Đứng dậy! Ơi Người cùng khổ ơi
Tiếng chuông ta đánh, giục liên hồi
Hãy bay đi, hãy bay qua sóng
Về nước non xa, thức tỉnh đời...

Tháng Giêng. Mạc-tử-khoa tuyết trắng
Một người đi, quên rét buốt xương
Từ xa đến... Lòng đau trĩu nặng
Giữa dòng người im lặng trên đường.

Anh tìm ai? Lê-nin vĩ đại
Tinh hoa trái đất, chất kim cương
Con người đẹp nhất trong nhân loại
Trí tuệ, tình yêu của bốn phương.

Lê-nin ơi, Người Thầy, Người Cha
Niềm tin trong sáng mãi lòng ta
Đêm nay nằm đó, mà thanh thản
Vàng trán mênh mông tỏa chói lòa.

Tưởng nghe tiếng Người vang giục bước
Hãy trở về châu Á trẻ trung
Hỡi người trai Việt Nam yêu nước
Thổi bùng lên ngọn lửa anh hùng!